

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Prologus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

DE ORATIONE DIVINA

SIVE A DEO INFUSA LIBER SECUNDUS:

De Via purgativa supernaturali.

PROLOGUS.

REFLEXUM esse divinæ Orationis gradum, (quorum primus *Via purgativa* vocatur) superius *lib. 1. cap. 5.* annotavimus. Hujus viæ, quæ janua est ad illuminativam & unitivam, felicissimum divinæ Orationis portum, eas sunt potissima exercitia & conatus, ut incipientes peculiari Spiritus sancti illustratione & extraordinaria motione à vitiis purgentur, ac ejus divina ope ad eorum impugnationem, animæque affectionum seu passionum omnium reformationem, ac cordis sensuumque custodiam, ac de omnium culparum fugam, quantum DEVS unicuique dederit, contentant.

Et licet unicuique viæ, ut in *superiori lib. cap. 5.* differuimus, propriam competat exercitium; purgativæ scilicet, puritatis, illuminativæ, lucis; unitivæ, amoris; in singulis tamen viis singula aliarum exercitia & actus nullatenus debent prætermitti. Certum enim est, in purgativa non solum peccatorum expurgationem inveniri, sed etiam veritatum divinarum contemplationem, & DEI amorem, ut *inferius* plenius constabit, in illuminativa præterea non solum lumen, ac veritatum sublimem cognitionem, sed & purgationem, & divinum amorem; ac in unitiva multò cumulatius inveniri. Quare quando unicuique horum statui speciale destinamus exercitium, non id fieri existimes, ut cetera excludantur, sed ut compertum sit, illud esse illius viæ præcipuum scopum, ac magis principale exercitium. Quocirca in singulis viis & statibus non solum proprium illius exercitium, sed etiam alia aliorum statuum exercitia (quæ ad tria reducuntur purgationis, lucis, & amoris) deinceps à nobis sequentibus Libris erunt tradenda. His enim exercitiis ab initio interioris animæ renovationis DEVS mirabili modo eam usque ad immensam puritatem, lucem, & amorem (si possibile esset in hac vita) conatur deducere.

Quamobrem Spiritus sanctus, supernus divinorum charismatum Artifex, mediis his exercitiis, quasi quibusdam ascensoriis gradibus, non sine mirabili animarum profectu eas expurgatione incredibili, divino lucis splendore, ac ardentissimo amore ad seipsum divinitus trahit. Quare quantò major fuerit purgatio, tanto lux splendidior erit, atque ardentior amor. Vnde cum Spiritus sanctus altiora fundamenta in animarum expurgatione jecerit, eo ad nobiliorem lucem ac ferventioram amorem eam magis disponit, redditque habiliorem. Ita enim hæc tria exercitia inter se connexa sunt, ut impossibile sit puritatem viæ augeri, quin & lux crescat, & charitas mirabiliter augeatur. Crescit igitur cum purgatione lux,

ad lucis incrementum amoris & rursus augmento lucis & amoris, succedit novus puritatis gradus. Unde contingit mirabilis circulus inter horum trium statuum exercitia divina.

Quin-
que hoc
Libro
pertra-
ctanda
sunt.

De via igitur purgativa supernaturali, quæ exercetur secundum partem hominis interioriorem, quæ ad incipientes in via spiritali propriè spectat, primo loco erit differendum. Circa quam quinque potissimum divinæ gratiæ erunt à nobis explicanda. Primum, De variis vocationum generibus, & præcipuè de gratia sive amore sensibili, quo incipientes mirabili vocatione trahuntur à DEO, ut facilius, relictis omnibus creaturis, illum sequantur. Secundum, De oblectationibus tam interiorum quam exteriorum sensuum, quibus tyrones tamquam spiritali lacte & melle à DEO trahuntur. Tertium, De luce sive contemplatione supernaturali, quæ etiam in vita spiritali tyronibus vel impetitis à DEO clementissimo concedi solet. Quartum, De purgatione, hoc est, desolatione sive afflictione à sensibili gratia absentia causata, ac variis tentationibus, quibus incipientes à demone frequentius impugnantur, ac de earum remediis. Ac demum Quinto loco Documenta aliqua trademus, quibus hanc viam ingressi, pericula, quæ in ea solent contingere, evadere, ac securius per eam incedere, & ad altiora progredi valeant.

CAPVT I.

Variis vocationum modi, quibus etiam peccatores ad spiritualem vitam divinitus vocari solent.

Multi-
plices
vocatio-
num di-
vinar.
modi.

SOLET autem clementissimus DEUS multis variisque modis initio conversionis peccatorum animas ad sui amorem allicere, ac vi & efficacia mirabili trahere. De hac multiplici vocationum gratia egregiè D. Gregorius Homil. 36. in Evangel. scribit, inquit: Ecce DEVS vocat, per se, vocat per Angelos, vocat per Pastores, vocat plerumque per miracula, vocat plerumque per flagella, vocat aliquando per huius mundi prospera, vocat aliquando per adversa. Hæc Gregorius.

Omnes isti vocandi modi ad duos plerumque reduci solent: nempe, ad vocationem per timorem, sive iste timor ex adversitatibus temporali-
bus, sive ex penarum æternarum consideratione à DEO hominibus incutitur: & ad vocationem per amorem, hoc est per divinorum beneficiorum memoriam & veram recognitionem. De hac posteriori vocatione eleganter B. Laurentius Justinianus lib. 2. de Spiritual. anim. resurrect. Gratia igitur, inquit, lucens est radius à throno DEI procedens, illuminans cor, & divine voluntatis pandens arcana; DEVS vero ipse est sol æternus, invisibili luce corporalia & spiritalia universa perlustrans. Idem

Vocatio
per amo-
rem de-
claratur.

planè gratuita sua bonitate matutinam lucem in quorumdam iustificationum cordibus oriri facit, quantum ex cognitione munerum intelligant, quantum à DEO charitate diligantur. Singularis profectò est ista vocatio, quæ in beneficiorum celestium agitur speculo, per quam rationalis spiritus à suo torpore surgere, ac DEVM suum toto affectu diligere cogitur, tot facibus spiritalibus irradiatur accensis, tot amoris casti stimulis agitur, quot sunt dona, quæ à Domino sibi noscitur esse impensa. Magna profectò insinuatione huius veritatis est vis, & præpotens istius lucis est virtus, quæ repentino suo splendore mentis dissolvit torporem, interiores propulsat tenebras, gratiam simul confert & vitam. Quocumque considerationis sue divertit aciem, quicquid illa effectus est dignus, reperit quo nutriatur, & à quo trahatur erectus. Nutriunt equidem meditantis exhibitæ à DEO beneficia eo suavis, eoque dul-

cius, quò frequentius animo revolvantur, & in memoria armario reconduntur. Manu quoque quadam spiritali patientem erigunt, & gratitudinem suam ad DEVM trahunt, à quo eadem percipisse cognoscunt. Nequaquam (ut arbitror) in peccati morte sua satere valet ex animis, cuiusque ex infusolamine donatum est beneficiorum numerositatem tractare sciam, & corde gustare.

Inter has igitur varias vocationum species, alia est vocatio communis, quæ DEUS ordinario modo communia & specialia à viciis peccatis omnibus confecto tam intellectu in illustrationibus, quam affectum divinis excitationibus & personificationibus ordinando, modò horribilium inferni poenarum incusso timore, modò peccati infirmitate, aut divinis beneficiis ante oculos positis ad vitam gratiæ peccatores vocat. Alia est specialis DEI vocatio, quæ modo magis supernaturali, hoc est efficacioribus auxiliis, majori mentione illustratione, ac plenioris luminis infusione aliquando non tam vocare seu invitare, quam compellere inire solet.

De hac vocatione B. Laurentius Justinianus lib. de Obedien. cap. 16. loquitur. Agat, inquit, gratias DEO quia gratis vocatur, non utique ab hominibus, non ab Angelis, sed à DEO; nec qualemque vocationem, sed sancta spiritali, sed celestique de qua apostolus ait: Qui vocavit nos in sortem Sanctorum in lumine. Vocantur planè multi ad fidem, dicente Domino, quod multi sunt vocati. Illorum tamen sic vocatorum pauci sunt, qui huiusmodi, de qua agitur vocatione, digni sunt. Communis est illa, ista vero specialissima. Hæc ille. Nam cum DEUS sit agens infinitæ virtutis, cuius divina subordinationi hominum corda & voluntates subduntur, ut operetur, non indiget dispositionibus illis, quæ agentia naturalia prærequirunt: potens est enim DEUS subbi dō honestare pauperem, ac eum divitiis supernaturalibus in instante locupletare.

Hoc efficaci & extraordinario vocationis impulsu Apostolum PAULUM ad se traxit, ac ex lupulo in agnum convertit: tactus enim, cum adhuc esset inimicus & hostis, superiori illo & celestis lumine, statim ad DEVM totus conversus clamare compellitur: Domine, quid me vis facere? Si- milis etiam vocatio contigit B. Mariæ Magdalene, quæ à Christo amoris iaculo confixa, ad ejus pe-

Alia vo-
catio
divina,
incom-
munis &
speci-
alis.

Vari-
speci-
ali
& ex-
traor-
dina-
ria vo-
catio
com-
muni
con-
tra-
stia-
tur.

Voc-
hujus
modi
citur